

Mercuriale 2019: een visie op de strafketen en de alternatieve buitengerechtelijke afhandeling

Vorig jaar handelde de mercuriale over het einde van de klassieke strafketen: de strafuitvoering die volgt op opsporing en vervolging en beoordeling door de bodemrechter.

Vandaag wil ik terug naar voor gaan in de strafketen: naar het ogenblik van de overgang van feiten vastgesteld door de politie naar het parket en naar de mogelijkheden die het parket heeft om buitengerechtelijk af te handelen of om de ingestelde strafvordering sneller af te sluiten in het belang van een goede rechtsbedeling, in het belang van de efficiëntie en van de effectiviteit van het strafproces.

Dit geeft mij de gelegenheid om een aantal ressortelijke initiatieven of praktijken toe te lichten zoals het project M in Limburg.

Ik zal ook spreken over de waarborgen waarmee wij de verruimde minnelijke schikking omringen en over de ervaringen met de procedure van schuldig pleiten.

Ik zal u tevens een overzicht geven van de nieuwe mogelijkheden die geboden worden door het nieuwe Vlaamse jeugdsanctiedecreet om buiten de jeugdrechtbank af te handelen.

Dit decreet trad gisteren in werking.

Tot slot sta ik stil bij de noodzakelijke omkadering door de partners om de nieuwe vormen van bemiddeling en maatregelen uit te werken.

Ik heb mij hierbij laten inspireren door een aantal teksten van collega's van het ressort Antwerpen-Limburg die ik uitdrukkelijk wens te danken voor hun bijdrage in het zichtbaar en publiek maken van het beleid dat rond alternatieve en buitengerechtelijke afhandeling wordt gevoerd en zal gevoerd worden.

Ik verwijs graag naar:

- Project M of het Project Multidisciplinair Maatwerk met snelheid van de substituten-procureur des Konings E. Vandebroek, E. Carlier en M. Knuts van het parket Limburg

- De bijdrage van substituut-procureur-generaal Dirk Schoeters over de verruimde minnelijke schikking en de voorafgaande erkenning van schuld
- Een te verschijnen artikel “Naar een versterkte positie van het jeugdparket?” van advocaat-generaal Dirk De Waele
- En de bijdrage geleverd door advocaat-generaal Hildegard Penne rond bemiddeling en maatregelen.

Het is van het grootste belang dat de samenleving geïnformeerd wordt dat buitengerechtelijke afhandeling geen zaak is van achterpoortjes bij het Openbaar Ministerie, of van werklastermindering of van afkooppraktijken door het parket, maar dat het gestoeld is op beleidskeuzes die de meest relevante maatschappelijke reactie voor daders van strafbare feiten nastreven en dit in functie van de duurtijd van de procedure en van de belangen van de maatschappij en de slachtoffers.

Deze beleidskeuzes zijn mogelijk gemaakt door de wetgevers van het federale en decretale niveau die ervoor zorgden dat deze zogenaamde alternatieve procedures omkaderd worden door waarborgen met het oog op rechtvaardige behandeling.

Ook het respect van het vermoeden van onschuld is hierbij prominent aanwezig.

Zeer recente wetgeving heeft deze tendens nogmaals bevestigd.

Dames en Heren,

Het hoeft geen betoog dat het lineair en stelselmatig vatten van de klassieke strafrechtsketen onvermijdelijk zou leiden naar het failliet van de werking van Justitie én tot een overbelasting van hoven en rechtbanken.

Het Openbaar Ministerie heeft hierin een rol te vervullen.

Kritisch nadenken over buitengerechtelijke afhandeling opent een debat dat niet enkel binnen magistratuur en advocatuur hopelijk zal gevoerd worden, maar ook binnen de Antwerpse academische wereld.

Ik maak dan ook graag gebruik van deze zitting om de academische studiedag op 28 november 2019 onder voorzitterschap van professor Joelle Rozie rond buitengerechtelijke afhandeling aan te kondigen.

Ik voel mij dan ook bijzonder vereerd vandaag om de aftrap te mogen geven van een boeiend debat rond de strafrechtsbedeling en alternatieve afhandeling door het OM en zijn partners.

Dames en Heren,

De visie van het Openbaar Ministerie op de strafketen is een beleidsvisie.

Zij luidt:

Met het oog op de handhaving van de democratische rechtstaat streeft het Openbaar Ministerie voor elk strafbaar feit een proportionele en maatschappelijk relevante actie na, dit binnen een maatschappelijk aanvaardbare termijn, en rekening houdend met het belang van de slachtoffers.

Het Openbaar Ministerie zal hiertoe objectief en loyaal zijn in zijn opsporing en vervolging, optreden à charge en à décharge, met eerbiediging van de wet en de fundamentele rechten, meer bepaald van het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het zal zich inspannen om bij de rechtbanken en hoven een efficiënte procesgang en een goede rechtsbedeling te verzekeren.

De buitengerechtelijke alternatieve afhandeling kadert dus volledig binnen deze visie.

Dames en Heren,

Toen ik vorig jaar de wens uitte dat het lelijke eendje van de strafuitvoering zou uitgroeien tot een mooie zwaan, besefte ik dat verder moet gedacht worden dan aan straffen alleen.

Hierbij moeten de doelen van de bestraffing niet verloochend worden, maar eerder nagestreefd op een moderne efficiënte en effectieve wijze die aangepast is aan onze snel evoluerende informatiemaatschappij.

Een veilige en leefbare samenleving vereist een maatschappelijke afkeuring van strafbaar gedrag samen met het herstel van de veroorzaakte schade en van het maatschappelijk evenwicht.

Terzelfdertijd moet de proportionaliteit tussen de begane misdrijven en de bestraffing nagestreefd worden zodat rehabilitatie en re-integratie, waar mogelijk althans, kan gerealiseerd worden.

Hiervoor moet buiten de klassieke strafketen gedacht worden, “out of the box” zoals de collega’s Eef Vandenbroek, Edith Carlier en Miet Knuts het omschrijven in hun bijdrage aan de mercuriale.

Het project M dat staat voor Multidisciplinair Maatwerk met snelheid, is bij uitstek een van de vormen van maatschappelijke respons dat het OM binnen zijn visie wenst te geven aan strafbaar gedrag.

Het proefproject is gestart in 2017 in de zone CARMA, één van de grootste politiezones van Limburg waar één vijfde van de bevolking van de provincie woonachtig is.

Deze aanpak richt zich tot veelvoorkomende lokale criminaliteit, die echter maatschappelijk zeer verstorend is.

Het gaat om vernielingen, zware vechtpartijen, diefstallen, problematisch drugsgebruik, verkeersagressie, ernstige belaging, lokale drugdealers tot hardleerse veelplegers.

Binnen M worden alle verschillende partners onmiddellijk bij de ketenaanpak betrokken.

De parketmagistraat is aanwezig in de politiezone en heeft letterlijk “out of the office” “out of the prosecutors office” plaatsgenomen dichtbij de vastgestelde strafbare feiten.

Deze nabijheid zorgt dat onderzoekende politiedienst, justitiehuisen, welzijnszorg en de kernfiguren dader en slachtoffer onmiddellijk samenzitten.

De auteurs leggen uit dat het Limburgse parket zich laten inspireren heeft door de werkwijze van het Nederlandse parket “Zorgvuldig, Snel ,Maatwerk”.

Ik noteer wel een zorgvuldig verschil in de benaming van de beide projecten waar de klemtonen enigzins anders liggen zoals blijkt uit de volgorde van de titelwoorden.

In Nederland komt het maatwerk na de snelheid, in Limburg staat het maatwerk voorop en wordt ervoor gezorgd dat dit maatwerk met snelheid gerealiseerd wordt.

In beide projecten komt het erop neer dat het Openbaar Ministerie wenst op te treden binnen een korte termijn waarbij voor verdachte, slachtoffer én maatschappij een snellere reactie op strafbare feiten wordt gerealiseerd.

Hiervoor is een snelle, quasi onmiddellijke screening nodig van de geïdentificeerde daders en een evaluatie van de noodzakelijkheden van een verder – eerder beperkt – onderzoek.

Dit moet toelaten dat zaken uit de “klassieke” politionele en parketverwerking worden gehaald die soms weken tot maanden duurt.

Deze screening moet dus het optreden van de overheid naar kleine en middenmoot criminaliteit in de onmiddellijke omgeving van de burger in een stroomversnelling brengen en aan criminelen in spe doen verstaan dat dergelijk gedrag niet loont en niet zal getolereerd worden door de samenleving.

Enkele cijfers om het concreet te maken.

Het streefcijfer voor de afronding van het onderzoek binnen het project M is 1 maand.

Na 1 maand wordt de verdachte door de M magistraat verhoord die een beslissing neemt: een pretoriaans sepot met voorwaarden waaraan de verdachte zich moet houden, de toepassing van bemiddeling en maatregelen met opvolging door het Justitiehuis, een minnelijke schikking door de betaling van een geldboete of nog wordt de verdachte doorgestuurd naar het snelrecht.

De voorlopige resultaten zijn zeer hoopgevend.

De doorlooptijden van de beoogde dossiers zijn herleid van 160 dagen (iets minder dan een half jaar) naar minder dan 40 dagen.

De Limburgse collega's mogen dan ook terecht spreken van een repressief lik op stuk beleid, of wanneer eerder herstel en re-integratie aan de orde is, “het ijzer smeden wanneer het heet is”.

Hierbij dient opgemerkt dat ook het slachtoffer meer aandacht krijgt doordat ook gestuurd wordt op het bekomen van een schaderegeling.

Hier geldt de regel dat maatwerk gekoppeld wordt aan efficiëntie.

Opmerkelijk in de tekst van de Limburgse collega's is dat zij hun beleid en inzichten ondersteunen door wetenschappelijk onderzoek.

Hun optreden wordt dus verrijkt met academisch onderzoek.

Bij lezing van het werkstuk, valt mij op dat deze beschouwingen kunnen gebruikt worden voor de opbouw van een inzichtelijk strafrechtelijk beleid rond alternatieve afhandeling.

Voor maatschappij en burger wordt op die manier duidelijk gesteld voor wie en voor wat de toepassing van de principes van het project M kunnen gelden.

Met andere woorden de academische onderzoeken kunnen maatstaven aanreiken aan een ieder die betrokken wordt bij strafrechtelijk beteelde feiten die vallen binnen de sctope van M.

De auteurs geven er vier aan.

Deze zijn merkwaardig genoeg terug te vinden in de visie en de waarden van het Openbaar Ministerie.

Ten eerste de procedurele rechtvaardigheid.

Met deze waarde staat of valt ieder initiatief in Justitie.

Een ieder mag verwachten dat de overheid betrouwbaar en respectvol is in de behandeling van de zaak en dat een ieder een stem heeft in de procedure, zelfs al is het een buitengerechtigde.

Mijn diepe overtuiging dat enkel tegenspraak leidt tot maatschappelijke loutering en vrede vindt daarin zeker bevestiging.

Het Openbaar Ministerie moet in alle gevallen aanspreekbaar zijn voor alle betrokkenen: dader, slachtoffer en maatschappij. Voor deze aanspreekbaarheid zal ik samen met de procureurs des Konings een beroep doen op de balies en de advocatuur van het ressort om de modaliteiten van het overleg hierover vast te leggen.

Tweede ijkpunt voor de buitengerechtigde aanpak van het project M is de "restoratieve Justice".

Het is immers zinloos energie te verliezen in een bemiddelende Justitie indien partijen en vooral daders niet bereid zijn de schaderegeling met het slachtoffer en de maatschappij een centrale rol te geven in het proces.

Het derde academisch inzicht is "what works" en is een benadering die het maatwerk moet ondersteunen.

Ook hier is het van belang dat de kans op succes om het gedrag van de wetsovertreder te beïnvloeden, aanwezig is.

Om dit risico in te schatten is kennis over de dader en zijn behoeften noodzakelijk, is het aangewezen om zicht te hebben op de eventueel precaire

toestand van betrokkene of op zijn sociaal vangnet en op de mogelijke behandelmodaliteiten.

Om dit te realiseren heeft het parket meerdere partners nodig zoals de justitiehuisen en andere welzijns- of opvoedkundige actoren.

Tot slot moet de snelheid van de reactie op het strafbaar feit garant staan voor de onvermijdbaarheid en de onmiddellijkheid van de bestrafing.

Dames en heren, laat mij toe opnieuw te verwijzen naar mijn mercuriale van vorig jaar waar ik Cesare Beccaria citeerde: “De optimale straf is de minimale straf die toch effect resorteert. De beste preventie voor de criminaliteit is immers niet de wreedheid van de straf, maar wel het feit dat het onmogelijk is haar te ontlopen”.

Een eerste evaluatie van het project is alvast hoopgevend: na een half jaar werking werden reeds 1000 dossiers succesvol afgesloten.

In Limburg wordt dan ook met vertrouwen naar de toekomst gekeken.

Een tweede politiezone Limburg regio hoofdstad is toegetreden tot M en de procureur des Konings bekijkt de mogelijkheid om een Justicecenter op te richten waar alle partners onder één dak samen zoeken naar de optimale afhandeling van ieder dossier dat hiervoor in aanmerking komt.

Dames en Heren, gisteren is het decreet over het jeugddelinquentierecht in werking getreden.

Onze Vlaamse decretale wetgever heeft hierbij geopteerd voor een duidelijke, snelle, constructieve en herstelgerichte reactie op strafbare feiten die door minderjarigen worden gepleegd.

Om dit in de praktijk te realiseren wordt voorzien in een breed spectrum van mogelijkheden voor een alternatieve afhandeling van de jeugddelinquentie op het niveau van het Openbaar Ministerie.

Opvallend is dat de mogelijkheden die ik reeds vermeldde bij de bespreking van het project M, ook hier verankerd werden.

Het zou mij vandaag te ver leiden mocht ik dieper ingaan op deze maatregelen en de procedurele waarborgen, maar een kort overzicht geeft duidelijk aan dat

de Vlaamse decreetgever gekozen heeft voor een bijkomend alternatief voor de klassieke keten buiten de weg van de jeugdrechtbank om.

Zo werd het zonder gevolg laten van feiten al dan niet met een waarschuwingsbrief of een herinnering aan de wet opgenomen in de tekst.

De magistraten van het jeugdparket zullen voorwaarden kunnen opleggen die na de uitvoering ervan, de strafvordering zullen doen vervallen.

Ook kan een vorm van bemiddeling voorgesteld worden of kan de minderjarige verdachte verzocht worden een positief project uit te werken.

Zoals reeds aangegeven zal ik vandaag niet langer stilstaan bij de geschetste alternatieven. Voor de geïnteresseerden kan ik verwijzen naar het artikel van collega advocaat-generaal Dirk De Waele dat eerstdaags zal verschijnen.

Mijn punt is dat ik de duidelijke optie van de Vlaamse wetgever voor buitengerechtelijke afhandeling in de verf wilde zetten en dat bijgevolg het Openbaar Ministerie hiermee aan de slag zal gaan.

Deze aanpak staat echter niet in zijn kinderschoenen, want vele wettelijke mogelijkheden vonden hun inspiratie in de pretoriaanse praktijken ontwikkeld binnen de Vlaamse jeugdparketten.

Dames en Heren,

Tot het arsenaal van de alternatieve afhandeling door het Openbaar Ministerie behoren ook de verruimde minnelijke schikking en de voorafgaande erkenning van schuld.

Deze afhandelingswijzen die ingrijpen op de ingestelde strafvordering, hebben niet altijd dezelfde unanimiteit weggedragen dan de voorgaande buitengerechtelijke afhandeling.

Nochtans dragen de beiden rechtsfiguren bij tot het efficiënter en effectiever maken van de strafketen en hebben zij het voordeel om de procesgang te beperken tot slechts één aanleg indien de rechter ingaat op het voorstel.

Zaken kunnen aldus op een consensuele wijze behandeld worden waarbij de tweede behandeling in graad van beroep vermeden wordt.

Niettegenstaande de vraag naar een uitbreiding van de toepassingsfeer van de minnelijke schikking reeds lang bestond, heeft de verruimde minnelijke

schikking sinds 2011 veel kritiek uitgelokt en was er een negatieve perceptie over deze afhandelingswijze. Men sprak van een afkoopwet waarbij de verdachte zijn proces “afkocht” en zo een door de rechter uitgesproken veroordeling vermeerde.

Dit gevoelig debat heeft dan ook aanleiding gegeven tot verschillende wetswijzigingen, waarvan de laatste van 18 maart 2018 een ruimere rechterlijke controle van de verruimde minnelijke schikking heeft ingevoerd.

De rechter gaat voortaan niet alleen de formele toepassingsvoorwaarden nagaan en de vraag of de dader de schikking vrij aanvaard heeft aftoetsen, maar ook de evenredigheid van de schikking met de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de dader.

Ik durf vandaag de hoop koesteren dat thans het debat rond een subjectief rechtsgevoel plaats zal maken voor een maatschappelijk aanvaarde afhandelingswijze waarbij een oplossing wordt geboden voor de complexiteit van de zaak, de lange duurtijd van de strafprocessen en de capaciteitsproblemen van de verschillende actoren, dit allemaal samen met het bekomen van een concrete en reële schadevergoeding.

De waarborgen gegeven door de rechterlijke controle van de schikking worden daarenboven aangevuld met bijkomende controlemechanismen intern het Openbaar Ministerie om misbruiken of zogenaamde achterkamertjes politiek te vermijden.

Zo wordt binnen ieder parket een referentiemagistraat aangesteld die toeziet op de toepassing van de verruimde minnelijke schikking en wordt elk voorstel op gemotiveerde wijze voorgelegd aan de procureur-generaal.

Binnen het ressort Antwerpen-Limburg wordt ieder voorstel beoordeeld door twee ervaren magistraten van het parket-generaal , waarna ikzelf persoonlijk als procureur-generaal beslis.

Er is dus een eerstelijns en een tweedelijns toezicht binnen het OM met daarboven op een daadwerkelijke rechterlijke controle.

Enkele cijfers voor het ressort Antwerpen Limburg:

Tussen januari 2016 en 31 december 2018 werden er binnen het rechtsgebied in 17 zaken met 47 verdachten genegotieerd.

Bij 3 verdachten werd het voorstel geweigerd door het Openbaar Ministerie.

Het ging enerzijds om een zaak betreffende diamanthandel en één over de titel van accountant en bedrijfsrevisor.

Bij 4 verdachten kwam het niet tot een regeling met de fiscus.

In de volledige periode werd door 34 verdachten een verruimde minnelijke schikking betaald voor een totaal bedrag van 9.5 miljoen euro aan het Openbaar Ministerie.

De betaalde gerechtskosten bedroegen 180 000 euro en de fiscale overheid bekwam een bedrag van 64,5 MIO euro. De sommen voor de benadeelde en de afgestane vermogensvoordelen bedragen respectievelijk 425 000 euro en meer dan 48,5 MIO euro.

Deze cijfers geven een indicatie over de effectiviteit van het instrument verruimde schikking, en ik durf vandaag dan ook stellen dat de procedure zoals nu aangewend met de garanties die ik geschetst heb, de kritieken definitief naar het verleden zal verwezen hebben.

Het zal u dan ook niet verwonderen dat het Openbaar Ministerie van Antwerpen Limburg de beleidskeuze wenst te maken om deze afhandelingswijze vaker aan te wenden.

Diezelfde Pot Pourri II wet voerde de voorafgaande erkenning van schuld in.

Deze regeling houdt in dat indien de schuld aan de feiten erkend wordt, het Openbaar Ministerie en de verdachte een overeenkomst afsluiten over de bestraffing en deze vervolgens ter bekrachtiging voorleggen aan de rechtbank.

In de memorie van toelichting werd gesteld dat de ontworpen procedure een “vereenvoudigde wijze van afhandeling van strafzaken” introduceert.

Laat mij toe hierbij een kanttekening te plaatsen.

Het openbaar ministerie moet zoals in iedere zaak die voor de rechtbank wordt gebracht, de feiten precies omschrijven.

Vervolgens moet het de verdachte en zijn advocaat uitnodigen op een soort interne zitting waar hij zijn voorstel tot straf ter kennis brengt.

De betrokkene krijgt een bedenktijd van 10 dagen, waarop nog een tweede interne zitting met het parket kan volgen.

Nadien zal de rechter de overeenkomst nog moeten bekrachtigen. Hij heeft een zeer ruime bevoegdheid bij de beoordeling van de overeenkomst: de wettelijke

voorwaarden controleren, bekijken of de schulderkenning vrij en weloverwogen was, de werkelijkheid van de feiten en hun correcte juridische kwalificatie nagaan, de proportionaliteit van de voorgestelde straffen aan de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde aftoetsen.

Deze controle verschilt in feite nog weinig van de gewone beoordeling van een feitenrechter.

In de realiteit is er meer werk voor het parket vermits een voorafgaandelijke onderhandelingsfase ingevoerd wordt voor de rechter gevat wordt.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat deze procedure in het ressort tot op heden zelden werd toegepast.

In concreto gaat het hem om twee gevallen. Het betrof twee financiële dossiers waar de proces-economische winst wel degelijk opweegt ten opzichte van de meer inspanningen die het Openbaar Ministerie levert om tot een overeenkomst te komen.

In beide dossiers werd de afgesloten overeenkomst bekrachtigd door de bodemrechter hetgeen mij opnieuw sterkt in mijn overtuiging dat het OM de procedure op een correcte manier heeft toegepast, tot ieders tevredenheid.

De verdachte bekent schuld en weet waar hij aan toe is, het OM is verzekerd van de uitvoering van de geldelijke vermogenstraffen en de procedure eindigt in eerste aanleg.

Ik heb het reeds gezegd, hoewel de voorafgaandelijke erkenning van schuld geen onmiddellijke tijds- noch capaciteitswinst voor het OM oplevert, moet het parket oog hebben voor de ganse procesketen.

De meer-inspanningen brengen wel degelijk in de latere fases van de procesgang een ontlasting van de correctionele rechtbank vermits de debatten of de te beantwoorden conclusies beperkter worden en de duur van de behandeling aanzienlijk wordt verminderd.

En opnieuw: er volgt geen beroepsprocedure.

Tweede reden voor de beperkte aanwending van de procedure is het aanvoelen dat het erkennen van schuld voor vele verdachten een psychologische drempel is die moet overwonnen worden.

Hier ligt een belangrijke taak weggelegd voor de balie die haar rol als medewerker van Justitie zou kunnen opnemen zonder de belangen van hun cliënten te verwaarlozen.

Ik kan dan ook alleen maar de parketmagistraten en de balie oproepen om meer gebruik te maken van deze afhandelingswijze.

Belangrijk is dat dit op een weloverwogen en transparante wijze gebeurt op basis van een strafvervolgingsbeleid met waarom ook niet, duidelijke strafvorderingsrichtlijnen.

Dergelijke strafvorderingsrichtlijnen worden bijvoorbeeld reeds opgenomen in mijn ressortelijke circulaire rond de strijd tegen de woninginbraken.

Dames en Heren,

Afrondend wil ik nog even stil staan bij een andere vorm van alternatieve afhandeling namelijk de bemiddeling in strafzaken die sinds de wet van 18 maart 2018 in bemiddeling en maatregelen herdoopt werd.

De belangrijkste vernieuwingen zijn dat thans ook daders van zogenaamde slachtofferloze misdrijven onder het toepassingsgebied van artikel 216ter Sv. vallen en ten tweede dat de procedure ook toegepast kan worden eens de onderzoeksrechter of de bodemrechter gevat is.

Ik verwijs naar de bespreking van het project M om de afbakening van het soort delicten aan te geven die in aanmerking kunnen komen.

Dit zijn lovenswaardige initiatieven van de wetgever volledig in de lijn van de buitengerechtelijke of alternatieve afhandeling, ware het niet dat de uitvoering ervan bijzonder complex is geworden door onze zesde staatshervorming.

Immers zijn de Justitiehuisen die meer dan een vooraanstaande rol vervullen in de bemiddeling en maatregelen, in 2014 een bevoegdheid geworden van de gemeenschappen terwijl Justitie en de strafrechtketen nog een federale aangelegenheid zijn.

En zo is de bevoegdheidsregeling met betrekking tot de Justitiehuisen een juridisch ingewikkelde constructie geworden.

Terwijl de professionelen van de bemiddeling in hun advies voor het parlement een eenvoudige regeling hadden voorgestaan met in principe de uitvoering door het Justitiehuis van de plaats van de feiten, behoudens voor

drugsproblematieken waar de woonplaats van de verdachte zou gelden, besliste de interministeriële conferentie tot een mijns inziens complexere regeling.

Voor de bemiddelingen dader-slachtoffer sensu stricto is het Justitiehuis bevoegd van de plaats van de feiten.

Wanneer zuiver dadergerichte maatregelen beoogd worden is het Justitiehuis van de verblijfplaats van de verdachte bevoegd en in geval beide procedures bemiddeling én maatregelen aangewend worden, is weer de verblijfplaats van de verdachte het criterium.

Onvermijdelijk houdt dit volgens mij een verwijdering van de uitvoering in, weg van de nabijheid van de parketmagistraat die tot deze vorm van buitengerechtelijke afhandeling besloot.

Dit staat in contrast met een nabijheidsjustitie vereist voor een alternatieve afhandeling in en binnen de samenleving.

Ik kijk dan ook met nieuwsgierigheid uit hoe de Ministers samen de gemeenschappen en met het College van procureurs-generaal tot uniforme afspraken zullen komen in het belang van de rechtszekerheid en de rechtsgelijkheid.

In ieder geval is er plaats voor een ruim overleg tussen alle overheden die betrokken zijn bij de buitengerechtelijke afhandeling en in het bijzonder met de Vlaamse bevoegde Ministers inzake Jeugd en Justitiehuisen ter ondersteuning van de projecten die de parketten opstarten.

Enkel in overleg kan zoals in het project M “kort op de bal gespeeld worden”.

Mevrouw en mijnheer de Eerste Voorzitter,

Ik besluit met het formuleren van drie inzichten.

Het is het inzicht van de procureurs des Konings, van de arbeidsauditeur en mezelf om overleg te plegen met de balies over het beleid in alternatieve of buitengerechtelijke afhandeling om in alle openheid de visie die ik vandaag kenbaar maakte, te bespreken.

Ik zal daartoe het initiatief nemen op het komend ressortelijk overleg met de stafhouders van de balies Antwerpen en Limburg op 9 oktober.

Het is duidelijk dat wanneer wij de strafketen efficiënt en effectief willen maken, wij beroep moeten kunnen doen op middelen waar wij als OM geen controle op

hebben. Ook hier is overleg dringend nodig met de federale overheid, de gemeenschappen maar ook met de lokale besturen.

Ieder moet zijn steentje of duitje in de zak doen om onze samenleving leefbaar te houden of te maken. Als overheden zijn wij aan mekaar vastgeketend om hierin te slagen.

Tot slot mevrouw, mijnheer de Eerste Voorzitter, hebben de korpschefs van het OM van het ressort Antwerpen-Limburg, het voornemen om hun beleid transparant te maken voor de burger en niet in het minst voor de rechtbanken en het hof van beroep in het belang van de rechtszekerheid en de rechtsgelijkheid.

Hiermee sluit ik, Dames en Heren, mijn tussenkomst af.